

இனம்

இலங்கீத்துறை பேரவை

ISSN : 2455 - 0531

Mail Id: inameditor@gmail.com
editor@inamtamil.com

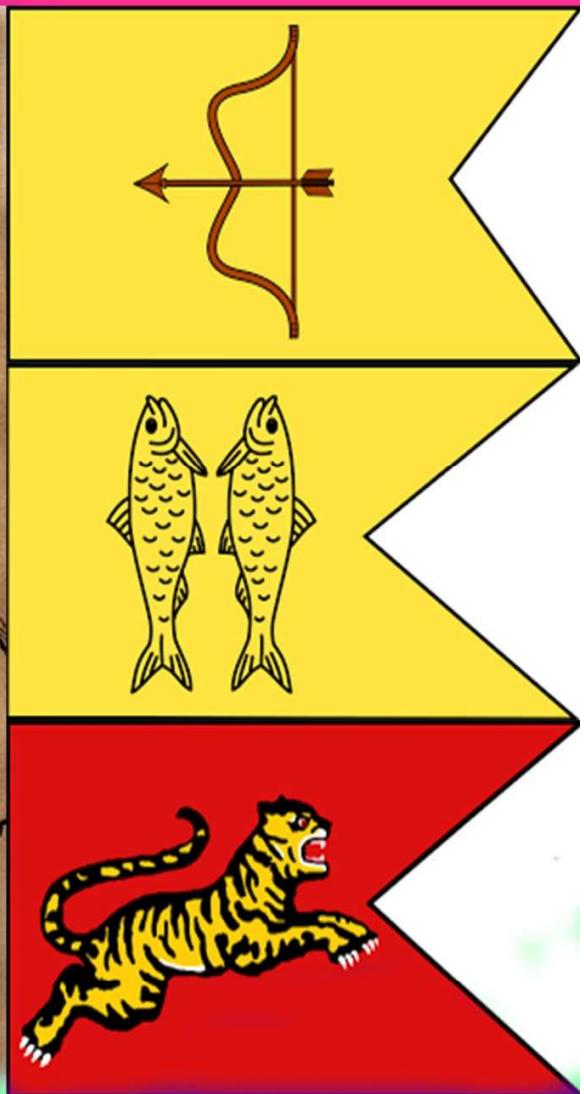
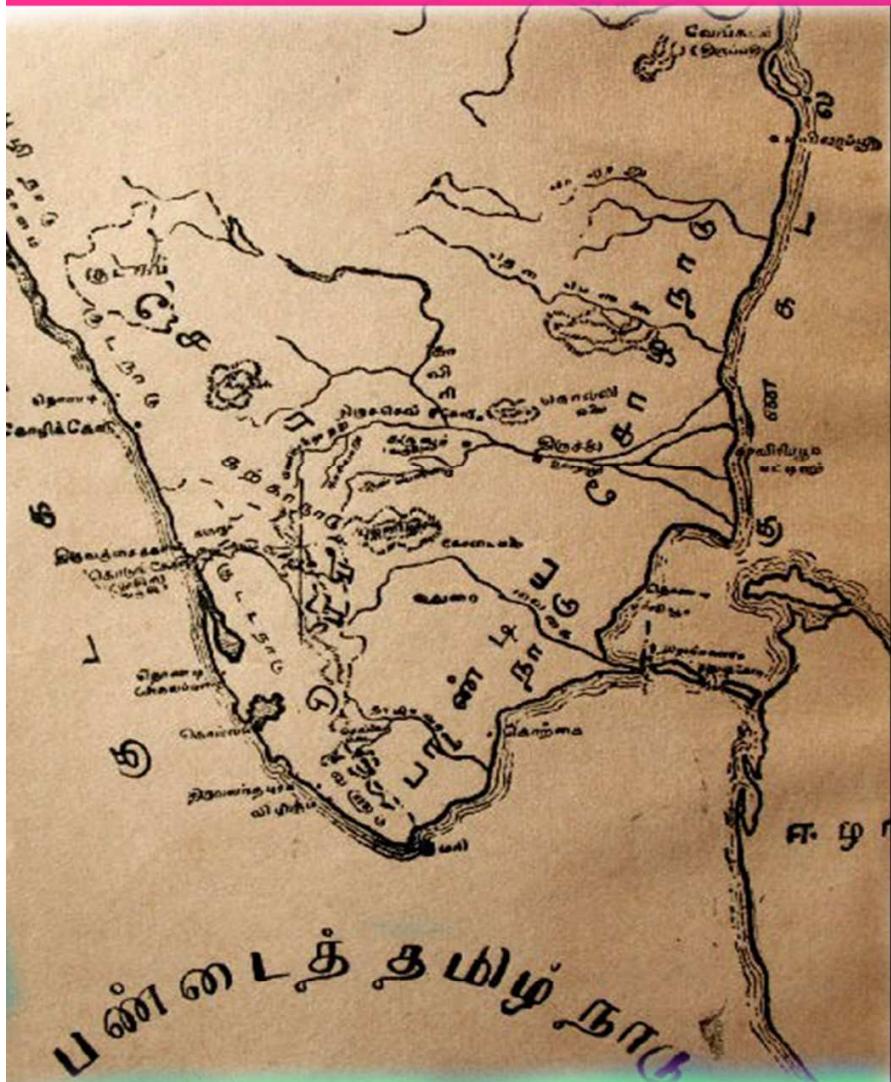
UAN.TN03D0061112

ஸ்ரீராட்டு தினாண்புத்தகாநாஸ்துதங்

International E-Journal of Tamil Studies

கிலக்கணம், கிலக்கியம், கலை, பண்பாடு, மாரிவியல், கமெரினிசார் ஆய்வை நீணங்காண!

மலர்:4 தேதி:15 நவம்பர் 2018 Vol.4 Issue:15 November 2018

த.சத்தியராஜ்
ச.கிராமலட்சுமி
ப.கிருஷ்ணலுர்த்தி
சி.சாவித்ரி
சு.பேச்சியம்மாள்
மு.ஜெகத்சன்
கி.சங்கரநாராயணன்

கிரா.கிராமகுமார்
க.பாலாஜி
தி.நிரஞ்சனி
கி.ஜெகத்சன்

ரா.தக்ஷஷாமினி
ஜி.பால்ராஜ்
பா.கவிதா

கினம்

பன்னாட்டு தொண்டியத் தமிழாய்வினது
An Internationally Refereed e_Journal of
Tamil Studies

பதிப்பாசிரியர்

முனைவர் மு.முனீஸ்ரூப்தி
முனைவர் த.சத்தியராஜ்

இளைச்சுறைக் குழு

முனைவர் செ.கல.சண்முகம் (சித்தம்பாடு)
முனைவர் சு.நிராகாராம் (நாகநீர்தாயில்)
முனைவர் சிலம்பு நா.சௌல்வராசன (புதுச்சேரி)
முனைவர் ந.வெலுஷ்சாமி (செலம்)

இளையர் குழு

முனைவர் ஆ.மணி (புதுச்சேரி)
முனைவர் க.பாலாஜி (கோவை)
முனைவர் நிரா.குணச்சன் (தீருக்காந்திகாடு)
முனைவர் நிரா.நிராஜா (தீருக்கி)
முனைவர் ப.சிவமாருதி (தாய்மொந்து)
முனைவர் ச.முத்துச்செல்வம் (மதுகரை)
முனைவர் சா.விஜய நாலைச்சுவரி (தஞ்சாவூர்)
தீரு ச.ஷந்திந்தநாசா (ஆஸ்திரேலியா)

இதழாக்கமும் வெளியீடும்

முனைவர் த.சத்தியராஜ்
கோயமுத்தூர்
09600370671
inameditor@gmail.com
www.inamtamil.com

நவம்பர் 2018 மலர் : 4 திதி : 15

November 2018 Volume IV Issue 15

உள்ளூ ...

தமிழ்ச் செவ்வியல்

பாண்டிய நாடும் மரபிலக்கண உருவாக்கங்களும்
Pāndiya's kingdom vastly introduced cause of authentic
grammars

த.சத்தியராஜ் | 4

நற்றித்தையில் சமுதாயச் சூழலும் தொழில் மாந்தரும்
Social environment and occupation in Natratinai

முனைவர் ச.இராமலட்சுமி | 12

மருதனினநாகனார் பாடல்கள் காட்டும்
பண்டைய வழிபாட்டு முறைகள்
Ancient religious rituals and performance through the
marutanaṭṭiṇākāṭ songs

முனைவர் ப.கிருஷ்ணமூர்த்தி | 17

ஓய்மீட்டு நோக்கில் திருக்குறளும் சுமதி சுதகமும்
A comparative study of Thirukkural and
Sumathisadagam

முனைவர் சி.சாவித்ரி | 23

சங்க இலக்கியத்தில் உரல், உலக்கையின் யயன்யாடு
Mortar and pestle are still employed in parts of Tamil
Classical Literature.

முனைவர் ச.பேச்சியம்மாள் | 40

ஐங்குறுநாற்று மருத்திதைய் பாடல்களில்
யாத்தமை ஒழுக்கம் மறுத்தல்
Ainkurunuru Maruthathinai Paadalkalil Parathamai
Olukkam Maruthal

முனைவர் மு.ஜெகதீசன் | 49

வினாப் பெயர்கள்: இலக்கணிகளின் பார்வைகளும்
புதிவுகளும்
Interrogative Nouns: Grammarians' Perspectives and
Observations

முனைவர் கி.சங்கர நாராயணன் | 64

...

வரலாறு - சமூகவியல் - புவியியல் - கல்வியியல்

சமூக வரலாற்றும் மின்புலத்தில் பாண்டைய நாட்டு
நிரியல் மேலான்மை இனக்குழுக்கள்
(மள்ளர் - மகடயர் - மகடச்சியர்)

**SOCIO-HISTORICAL BACK GROUND OF WATER RESOURCE
MANAGEMENT TRIBES IN THE LAND OF KING PANDIAS**
[Mallar-Madaiyar-Madichiyar]

முனைவர் க. பாலாஜி | 75

சமயங்கள் கூறும் விலங்குகளின் தெய்வீகத்
தன்மைகளும், நீற்யாடும் விதங்களும் - விலங்குரிமை
இழுக்கவியலை அழிய்யடையாகக் கொண்ட ஓர் ஆய்வு
**Divine characteristics of the animals, and the breach of
the animals - a study based on animal ethics**

திரவியராசா நிரஞ்சினி | 86

நாட்டுக்கோழி வணிகக்கோழியான வரலாறு
Transformed the Jungle fowl into today's commercial
chicken

முனைவர் கி.ஜெகதீசன் | 97

விவேகானந்தரன் ஆளுமை பற்றிய சிந்தனைகள்:
ஒரு மெய்யியல் ஆய்வு
**The thought of the personality by Viveganandar: A
Philosophical Approach**

தக்ஷஷாயினி ராஜேந்திரன் | 101

கிராமியக்கலைகளின் மறைவினால்
இன்றைய சமூகம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகள்
**In present society to the problems faced by the
disappearance village art**

இளஞ்செவப்புலவர் ஜி.பாலராஜ் | 112

நால் மதிப்பீடு

தமிழனின் தத்துவம் திருக்குறள் அறம்
(பொருளும் விளக்கமும்)
யரிமேலழகர் இங்கே திருத்தம்படுகிறார்
**Unspecific: The philosophy of Tamil is the Thirukkural
Charity (Meaning and explanation) Parimelazhakar is
edited here**

முனைவர் பா.கவிதா | 120

...

தற்கால இலக்கியம்

மனதை மயக்கும் தாலூட்டு
Mind-blowing roller

முனைவர் இரா.இராமகுமார் | 69

ஜங்குறுநூற்று மருத்தினைப் பாடல்களில்

பரத்தமை ஒழுக்கம் மறுத்தல்

Ainkurunuru Maruthathinai Paadalkalil Parathamai Olukkam Maruthal

முனைவர் மு.ஜெகதீசன்

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழியல் துறை,
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி - 12.

99441 59409, jeganntamil@gmail.com

Abstract: Ainkuruguru was edited by Koodalur kilar, which contain 500 limerick poems of 100 each, and each 100 millets are sub - divided into 10 headings which contain 10 songs each. In which Maruthathinai has writer by Ooram pokiyar which contain 100 songs. Heroine wrote this poem by angry on her Hero who went for Adultery (பரத்தமை) which was accepted by the society but not by her. later her friend (தோழி) make compermise on her Oodal (ஊடல் fit of sulkiness and between lover or husband and wife), At first she pull her hero outside the gate and then she open the gate by his love on him, And then Kaamakilathi (காமக்கிழத்தி) a women kept for satisfying a men's sexual desires who is called a concubine), even she is also a Parathamai, she select only one hero and make a life with him. She is much similer to Kaamakilathi; and make more love on her hero, and if her hero is searching for another Parathai. She won't accept and make angry on him, Even she is belong to Parathai, women by her mind and Oodal (ஊடல்). In conclusion, this song's meaning, and concept tell about the especially of Oodal. And mentioned the characters and personality of Parathamai pirithal, Kamakkilathi, Oodal, opening and clossing the gate of maruthathinai. Also we can understand the complete meaning of the above by using the grammer of Tholkappiyam.

Keywords: Tholkappiyam, pirithal, Kamakkilathi, Oodal, காமக்கிழத்தி, பரத்தமை, ஊடல்

மருதம் என்பது வயல் பகுதியைப் பற்றிய பெயராகையால் அது முதற்பொருளால் வந்த பெயர் என்றும், மருத மரம் மிகுதியால் வந்த பெயராகையால் கருப்பொருள் பற்றிய பெயர் என்றும், ஊடியும் கூடியும் போகம் நூகர்தலாலும் வந்த பெயராகையால் அது உரிப்பொருளால் வந்த பெயர் என்றும் கொள்ளலாம். ஜங்குறுநூற்று மருத்தினை நாறு பாடல்களைக் கொண்டது. இவை பத்துப் பத்தாகத் தொகுக்கப்பட்ட தொகுதியாகும். வேட்கைப் பத்து, வேழப் பத்து, கள்வன் பத்து, தோழி கூற்றுப் பத்து, தோழிக்கு உரைத்த பத்து, புலவிப் பத்து, கிழத்திக் கூற்றுப் பத்து, புனலாட்டுப் பத்து, புலவி விராய்ப் பத்து, எருமைப் பத்து எனப் பத்துத் தலைப்புக்களில் பத்துப்பத்துப் பாடல்களாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. இப்பாடல்களுள் பரத்தமை எனும் அகத்துறை ஒழுக்கம் முதன்மைப்படுகிறது.

சங்க காலத்தில் பரத்தமை ஒழுக்கத்தை மருதநிலத் தலைவன் விரும்பிச் செல்வது இயல்பாக இருந்துள்ளது. அவ்வாறு விரும்பிச் சென்ற தலைவன் மீது தலைவி கோபம் கொண்டுள்ளாள். இக்கோபத்தினை ஊடல் என்னும் உணர்வால் வெளிப்படுத்தியுள்ளாள். பரத்தமை ஒழுக்கம் என்பது சங்கச் சமூகத்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்ட தவறாக இருந்ததில்லை. ஆயினும் தாம் அன்பற்ற கணவன் பிற பெண்டிரை நாடிச் செல்வதைத் தலைவி மறுத்துள்ளாள். அதனைக் குற்றம் என்றும் கடிந்துள்ளாள். அவ்வொழுக்கம் கூடா ஒழுக்கம் என்றும் சுட்டியுள்ளாள். ஆகையால் அவ்வொழுக்கத்தினை நாடிச் செல்லுகையில் அவள் தலைவனைத் தடுக்கவில்லை. மாறாக அவ்வொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டு மீண்டு இல்லம் நாடி வருகையில் ஊடல் என்னும் அன்பால் இல்லம் ஏற்பதை மறுக்கிறாள். தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கம் விரும்பி நாடிவதும்; அதனை அறிந்து ஊடல் கொண்ட தலைவி, அவனை இல்லத்திற்குள் அனுமதி மறுப்பதும்; வாயில்கள் தலைவனை இல்லமேற்கத் தலைவியிடம் அனுமதி கோருவதும்; தலைவன் தன் தவற்றை உணர்ந்தவேளையில் அவனை மீண்டும் இல்லத்தில் அனுமதிப்பதும் மருத்தினைப் பாடல்களில் மையப்பொருளாகப் பாடப்பட்டுள்ளது.

புத்தலும் ஊடலும்

மருத்த தினையின் உரிப்பொருள் ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமுமாகும். வயல், வயல் சார்ந்த பகுதியில் வாழும் மக்களுக்குள் எழும் அகஉணர்வில் ஊடல் உணர்வு மருத்தினையில் முதன்மைப் பாடுபொருளாகிறது. ஊடல் என்பது நீட்டித்த பினக்கம் ஆகும். தலைவனும் தலைவியும் திருமணத்திற்குப் பின்பு இல்லறம் நடத்தும் கற்புக் காலத்தில் தலைவன் பரத்தைமை ஒழுக்கம் விரும்பித் தலைவியைப் பிரிதல் காரணமாகவும், தலைவன் பரத்தமை விரும்பி ஒழுகாத பொழுது அவ்வொழுக்கம் நிகழ்த்தியதாகக் கற்பித்துக் கூறுதல் காரணமாகவும், தலைவிக்குள் நிகழும் சிறு ‘கலாம்’ ஊடல் வயப்பட்டதாகும். தலைவியின் இத்தகைய உணர்வினைப் புலத்தல், புலவி, பினக்கம், துனி, முனிவு, கலாம் ஊடல் என வகைப்படுத்துவர். இவற்றுள் தலையாயது ஊடலாகும். இவை “இத்த உணர்வினைக் குறித்த பொதுச்சொல்லாயினும், இவற்றுள் நுண்ணிய வேறுபாடுகள் உள்ளன”¹ என இளம்பூரணர் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வூடலைப் பேராசிரியர், “புணர்ச்சியில் வந்த மகிழ்ச்சி குறைபடாமற் காலங்கருதிக் கொண்டுயிப்பதோர் உள்ள நிகழ்ச்சியாகும்”² என விளக்கமளிக்கிறார்.

புலத்தல் என்பது தலைவன் தலைவியிடம் நிகழும் சிறு பினக்கம் ஆகும். அப்புலத்தல் நீட்டித்தல் ஊடல் ஆகும். தனது நெஞ்சில் நிறைந்து நின்ற ஊடல் மிகும்போது துனியாக வெளிப்படுகிறது. மேலும் இவ்வுணர்வினை ‘முனிவு மெய்ந் நிறுத்தல்’³ காலம் என்பதைத் தொல்காப்பியர் மெய்ப்பாட்டு உணர்வாகக் குறிப்பிடுகிறார். புலவி, பினக்கம், புலத்தல், துனி, கலாம் போன்ற உணர்வுகள் ஊடலுக்கு முந்தைய குறிப்புகளாகிறது. இவ்வுணர்வுகளில் உச்சபட்ச உணர்வுப் புலப்பாடு ஊடலாக அறியமுடிகிறது. ஊடல் என்பது உள்ளத்தில் நிகழும் உணர்வினைக் குறிப்பு மொழியாலும் கூற்று மொழியாலும் புலப்படுத்துவதாகும்.

ஜங்குறுநூற்றில் மருத்தினைப் பாடல்களில் பரத்தமை பிரிவில் உற்ற ஊடல் வாயில்களிடம் நிகழும் கூற்றில் வெளிப்படுகிறது. இவ்வுணர்வு தலைவியின் கற்பினையும் தலைவன் கற்ப நெறி நிற்றலையும் வலியுறுத்தவே பாடப்பட்டுள்ளது. கற்ப வாழ்வில் தலைவன்

நிகழ்த்தும் பரத்தமைப் பிரிவில் ஊடல் உணர்வானது பெண்மையில் புலப்படும் நெறியாக உள்ளது. தலைவன் பரத்தமைப் பிரிதலைத் தலைவி விரும்பாமையைக் குறிக்கிறது.

பரத்தமை

சங்கச் சமூகத்தில் பரத்தமை என்பது ஓர் ஒழுக்கமாகும். இவ்வொழுக்கத்தில் ஈடுபடுகின்ற பெண்கள் பரத்தை, சில்லை, தூர்தை, பதிலியர், தமியலர், கூத்தர், கடைக்களி மகளிர், புறவீதி மகளிர், பூவலை, பெண்டு, பெண்டிர் முதலாயின மற்றும் பிற சொற்களிலும் அழைக்கப்பட்டனர். பல்வேறு சொற்களால் அழைக்கப்பட்ட மகளிரைப் பரத்தை என்றொரு பொதுச்சொல்லில் அழைத்தனர். பரத்தையரை இழிந்த பெயர் அல்லது குறியீட்டுப் பெயர்களைக் கொண்டே அழைக்கின்றனர். ஆடவரின் பரத்தையர் ஒழுக்கத்தைச் சங்கச் சமூகத்தில் இல்லறப் பெண்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

கற்பு வாழ்வில் ஈடுபட்ட தலைவன் தன் இல்லாளைப் பிரிந்து பரத்தையருடன் புன்னாடிப் புனர்ந்து இன்புறுதலை இல்லாளும் அவள் சுற்றத்தாரும் மறுத்தனர்; கடிந்தனர். பரத்தமைக் குலம் சங்கச் சமூகத்தில் மறுக்கப்படவில்லை. தலைவன் இவ்வொழுக்கம் புரிவதைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தலைவி, தோழி, பாணன், பாங்கற் கூட்டம் ஆகியோர் இவ்வொழுக்கம் விரும்பிய தலைவனை இடித்துரைத்துள்ளனர்; கழறியுள்ளனர். இவ்வொழுக்கம் தவறேனச் சுட்டியுள்ளனர். தலைவியுடன் புலத்தல், ஊடல் நீங்கி இல்லறம் மேற்கொள்வதற்கு நீங்கி வாழ்வதற்கு வாயிலாய்ச் செயல்பட்டனர்.

தொல்காப்பியம் பரத்தமை, பரத்தை குறித்த சொல்லாட்சியையும், அச்சொல் நிகழிடம், சூழல், உணர்வுகள், இயல்புகளுக்கு இலக்கணம் வகுக்கிறது. தலைவன் பரத்தையரை ஒழுக நேர்வதற்குத் தலைவி பூப்பெய்துதல், குழந்தைப் பேற்றுக்குப் பருவம் எய்துதல் ஆகிய சூழலைச் சுட்டுகிறது.

“பூப்பின் புறப்பா மரறு நாளும்
நீத்தகன் ருறையார் என்மனார் புலவர்
பரத்தையிற் பிரிந்த காலை யான”⁴

இச்சூழலில் பரத்தையிற் பிரிந்த போதும் மீண்டும் தலைவன் தன் இல்லம் சேர்வான் என்பது குறிப்பு. இங்கு பரத்தமைப் பிரிவு என்பது இயல்பெண உணர்த்தப்படுகிறது. இப்பரத்தமைப் பிரிவு அனைத்துச் சமூகத்திற்கும் பொதுவானதாகும்.

“பரத்தை வாயில் நால்வர்க்கும் உரித்தே
நிலத்திறி பின்றாஃ தென்மனார் புலவர்”⁵

இங்கு, “தொல்காப்பியர் நால்வர் என்று நால்வருணத்தாரைக் குறித்தது”⁶ என்பர் இளம்பூரனர். நால்வருணத்தாரைக் குறித்தது தமிழ்நாட்டினார்க்கிணியர் தம் விளக்கமாக, “அந்தனர் நால்வரும், அரசருக்கு மூவரும், வணிகர்க்கு இருவருமாகிய தலைவியின் ஊடற்குறியரென்பதூவும், அவர்பால் தந்தந் தலைவர் ஊடற் தீர்த்தற்குரிய வாயில் விடுவரென்பதூஉம், அவர் வாயின் மறுத்தலும் நேர்த்தலும்

உடையரென்பதாகும், எனெப் பரத்தையர்க்கு வாயில்விடுதல் இன்றென்பதாகும் கூறியவாறாயிற்று” எனக் கூறுகிறார். நால்வர் என்பது தொல்காப்பியர் வகுத்த நானிலக் கொள்கையில் பகுக்கப்பட்ட தலைவர்களைச் சுட்டியது என்பது மரபார்ந்த கருத்தாகிறது. பரத்தையர் பிரிவு காரணமாகப் பாணர் முதலியோரை வாயிலாக அனுப்புதல் மருதநிலத் தலைவனுக்கே சிறப்புடையது. ஆயினும் நானிலத்தில் குறிப்பிடப்படும் தலைவனுக்கும் ஒப்பானதாகிறது. ஆக நால்வர் என்பது தமிழக அனைத்து நிலச் சமூகத்தினையும் சார்ந்த ஆடவர்க்கு உரித்தான ஒழுக்கம் என்றே கருதமுடிகிறது.

பரத்தையிற் பிரிவு தலைவி பூப்பெய்திய காலம் மட்டுமென்றித் தலைவன் பொருளீட்டிய காலங்களிலும் நிகழ்ந்துள்ளது. இதனை, “பொருவிறப்பு என்பர். பொருவிறப்பு என்னையே வென்பது இனிப் பரத்தையர்மாட்டுப் பிரியுமேயெனின் இவன் கண்டார்கள் தாழ்வானாம். ஆகலான் தலைமகன் மாட்டே கிடந்த அன்பிலன் ஆயினானாம் அல்லதாங்க கண்டுழியெல்லாம் உள்ளத்தை சொர்தி உள்ளத்தின் வழி ஒருமாகலான் நிறையிலினாம் நிறையிலானது பொருவிறப்பு” என இறையனார் அகப்பொருள் உரை குறிப்பிடுகிறது. பரத்தையர்கள் தலைவன் வரவினை எதிர்நோக்கியதும் பொருளீட்டுதல் தொடர்பானதாகும். ஆனால் தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கம் விரும்புதல் இன்பத்தின் பாற்பட்டதாகும்.

இந்திரவிழா என்னும் அடையாளம்

நிலவுடைமைச் சமூகம் முகிழ்த்ததாகக் கருதப்பட்ட மருத நிலத்தில் நிகழ்த்தபெறும் இந்திர விழா முதலிய விழாக்களில் பரத்தையர்கள் கூடுவதும் புதிய பரத்தையரைப் பட்டம் கட்டுவதும் மரபும் இயல்புமாக இருந்தது.

“இந்திர விழவிற் பூவி னன்ன
புன்றலைப் பேடை வரிநிழ லகவும்
இவ்ஞூர் மங்கையர்த் தொகுத்தினி
எவ்ஞூர் நின்றன்று மகிழ்ந்தின் ரேரே” (ஜங்.62)

மருதநிலத்தில் இந்திரவிழாப் போன்று பல்வேறு விழாக்களும் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளன. பரணர், மருதநிலாநாகனார், அஞ்சில் அஞ்சியார், பாவைக்கொட்டியார், ஒளவையார் ஆகியோர் பாடல்களில் அதன் குறிப்புக்கள் உள்ளன. இவ்விழாக்களில் பரத்தையர்கள் வலம் வருதலும், தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடுதலுமான வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்டுள்ளன.

பரத்தையிற் பிரிதல் என்பது புறப்பெண்டிரிடம் விரும்பித் தலைவியைப் பிரிதல் என்பதாகும். பரத்தையர்தம் கண் அன்பினைக் கண்ட ஆடவர் தாழ்ந்து நிறையில்லாமல் செல்வர். தலைவியை விட்டு நீங்கி ஆடல் காண்பர்; பாடல் கேட்பர். பரத்தையர்தம் ஆடை அணிகலன்களின் வனப்பால் தலைவனது உள்ளம் கவரும் இயல்புடையோராவர். மருதநில விழாக்களில் மக்களும், அரசர்களும், படைத்தளபதிகளும், தலைவர்களும் ஒன்றினைந்த வேளைகளில் பரத்தையர்களின் ஆடல் அரங்கேற்றம் நிகழ்ந்துள்ளது. அச்சுழலில் பரத்தையர்கள் இயல்பாகவே பிறரை நயப்பிக்கும் வனப்புடையர். ஆடல் தகைமையாலும்,

பாடல் குரலாலும் ஆடவர்களைத் தம் வசப்படுத்துவர். இந்நிகழ்வுக்குச் சிலம்பதிகாரத்தில் மாதவியின் ஆடல் அரங்கேற்றமும் வரிசை பெற்றதும் சான்றாகும்.

இந்திர விழா வேத்தியல், பொதுவியல் நிலையில் நிகழ்த்தப்பட்டது. ஆடல், பாடல், நாட்டியம், இசை முதலான கலைகளில் சிறந்த நுட்பங்களைக் கற்ற பரத்தையரின் அரங்கேற்றம், பரத்தையர்களைச் செல்வந்தர்கள் நாடுவது ஆகியன இயல்பான நிகழ்வாகக் கருதப்பட்டது. மருத நிலத்தில் நிகழ்த்தப்பட்ட பல்வேறு விழாக்களே பரத்தமைத் தொழிலையும், ஒழுக்கத்தினையும் அங்கீரிக்கப்பட்ட மரபாக்கியன. பரத்தமையால் தலைவன் பிரிதலால் தலைவியர் புலப்பதும், ஊடுவதும் வழக்கமானது. இப்பரத்தையர்களுள் தன்னை நாடிவந்த தலைவனை மணந்து தன்னுள் வாழ்க்கை நடத்துவதை காமக்கிழுத்தியாவாள்.

காமக்கிழுத்தி

மருதப்பாடல்களில் பரத்தை கூற்றாக வருவனவற்றுள் பெரும்பாலானவை காமக்கிழுத்தி கூற்றாக அமைந்தவை. தலைவி பரத்தையரைப் பழித்துக் கூறுதல் இயல்பு; அதுபோலப் பரத்தையரும் தலைவியைப் பழித்துள்ளனர். அவற்றில் காமக்கிழுத்தியே அத்தகைய உரிமை பூண்டவளாகிறாள். காரணம், தலைவனை மணமுடித்து அவன்பால் அன்பும் உரிமையும் உடையவளாவதேயாகும். இவள் பரத்தையர் சேரியில் வாழ்ந்தாலும் பொருளுக்காகத் தலைவனை நாடுபவளாக இருந்தபோதிலும் பலரைப் புணராமல் ஒருவனைப் புணர்ந்து மணமுடித்துத் தன் கற்பினை நிலைநாட்டுபவளாகிறாள். சிலப்பதிகாரத்தில் குறிப்பிடப்படும் மாதவி காமக்கிழுத்திக்குச் சான்றாகிறது. பேகன் தன் மனைவியான கண்ணகியை விடுத்து பரத்தையரை மணமுடித்துத் தன் இல்லம் திரும்பாமலே வாழ்ந்தது நினைவுகூறத்தக்கதாகும். பேகன் மணம்முடித்த பரத்தை, மணம்முடித்தலுக்குப் பின் காமக்கிழுத்தியாகிறாள் என்பதை புறநானாற்றுப் பாடலொன்று உணர்த்துகிறது. இந்நிகழ்வுகள் காமக்கிழுத்தி என்பவனைக் ‘கிழுத்தி’ என ஒருசாரார் குறிப்பதற்குச் சான்றாகிறது.

“காமக்கிழுத்தியைக் கிழுத்தியினின்று வேறுபடுத்திக்காட்ட காம் என்று அடை கொடுத்துத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். காமம் காரணமாகத் தலைவனுக்கு வரைந்து கொடுக்கப்பட்டவள் காமக்கிழுத்தி”¹⁰ என அ.சீநிவாசன் குறிப்பிடுகிறார். காமக்கிழுத்தி கிழுத்தியிலிருந்து சிறிது வேறுபட்டவள். அவள் வரைந்து கொடுக்கப்பட்டவள் அல்ல; காமம் காரணமாக பரத்தையரிடம் சென்ற தலைவன் மீது ஆறாக காதல் கொண்டு ஒத்த மனத்ததால் கருத்தொருமித்து மணமுடித்ததில் கிழுத்தியாக மாறுகிறாள். தலைவன் மீது அன்புறவு கொண்டு வாழும் பரத்தை காமக்கிழுத்தி எனப் அழைக்கப்பட்டுள்ளாள். சமூகத்தில் தலைவியின் மதிப்புறு அளவுக்கல்லாமல் ஒரு குறிப்பிட்ட உரிமையும் பரிவும் பெற்றுக் காமக்கிழுத்தி வாழ்ந்துள்ளதால் காமக்கிழுத்தியின் உணர்வுகளைக் கூற்றாகப் பதிவு செய்துள்ளார்.

- தலைவன் பிறரோடு சேர்தலை அறிந்து புலக்குமிடத்தும்,
- மனைவி காமக்கிழுத்தியை இகழ்ந்து பேசும் பொழுதும்,
- தலைவனின் புதல்வனைத் தழுவி வாயிலாகக் கொண்டவிடத்தும்,

- மனைவியை ஒத்தவள் என்ற கருத்தினால் பிற மகளிரைவிடத் தன் உரிமை கோரியவிடத்தும்,
- தலைவனுடன் விளையாடும் (புனலாடுதல்) பொழுதும்,

இன்னபிற கூற்றுகளையும் தொல்காப்பியர்வழி அறியமுடிகிறது.” இக்கூற்றுக்களால் பரத்தையர் பகுதிகளில் காமக்கிழத்திக்குக் கிழத்திக்கு ஈடான தன்மையும், குணமும், சமூக மதிப்பும் இருந்துள்ளதை உணரமுடிகிறது. இதனால் கிழத்திக்கு அடுத்த நிலையால் பரத்தையரிலிருந்து வேறுபட்டவளாகவும் காமக்கிழத்தி கருதப்பட்டுள்ளாள் என்பது துணிபு. இக்காமக்கிழத்தி தலைவியைப் பழித்தல், தலைவனுடன் வாடா ஊடல் கொள்ளல், தலைவனைக் கழறுதல் போன்ற உரிமைகளைப் பெற்றுள்ளாள். இத்தகைய வரையறைச் செய்திகளால் காமக்கிழத்திக்குச் சங்க காலத்தில் நிலையான இடம் உண்டென்பது அறியத்தக்கதாகும்.

ஜங்குறுநாற்றில் மூன்று பாடல்கள் காமக்கிழத்தி கூற்றாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. மணம்முடித்தல், புனலாடுதல், தலைவனைப் பிரிந்தபோது ஆற்றாமையறுதல் போன்ற உணர்வுகளில் பாடப்பட்டுள்ளன.

“அம்ம வாழி தோழி மகிழ்நன்
ஒண்டொடி முன்கை யாமழப் பிரிந்துதன்
பெண்டி ஞரிறை கொண்டன னென்ப
கெண்டை பாய்தர் வவிழ்ந்த
வண்டுபினி யாம்ப னாடுகிழ வோனே” (ஜங்.40)

என்ற பாடலில் காமக்கிழத்தி தன்னைப் பிரிந்து தன் தலைவியை நாடிச்சென்ற தலைவனை எண்ணித் துன்புறுதல் உரிப்பொருளாகிறது. ஆம்பல்மலரில் தேனை உண்ட வண்டு பிற மலர்களை நாடிச் சென்ற போதிலும் மீண்டும் ஆம்பல் மலரின் தேனைத் தேடி வருதலைப் போல, தலைவன் தன்னை நாடி வருவான் என நம்பிக்கை கொண்டு தன் தோழியிடம் கூறுகிறாள் என உணரமுடிகிறது.

பரத்தை காதலில் அலரும் மணம்முடித்தலும்

பரத்தையருள் பலரைத் தலைவன் புனருகையில் ஒரு பரத்தையின் மீது ஆறாக்காதல் கொண்டு மணம்முடித்த மரபும் உண்டு. களவில் தலைவன் தலைவி சந்தித்து தாழுற்ற களவினை வளர்க்கையில் அலருக்கு அஞ்சியுள்ளனர். ஆனால் கற்பில் ஈடுபட்ட தலைவன் பரத்தையிடம் செல்கையில் பரத்தைப் பெண்டிருடன் களவு மேற்கொள்கிறான். அத்தகைய சூழலில் அலர் ஏற்பட்டபோது பரத்தையர்கள் அலரை விரும்பியுள்ளனர். காமக்கிழத்தியான பின்பும். அலர் என்பது, “இன்னாணோடு இன்னாளிடை இதுபோலும்பட்டதென விளங்கச் சொல் நிற்கும் தன்மைத்தது.”¹² இது மெல்லிய பெரிய பழிச்சொல்லாகும். இதனைப் “பரத்தமையால் கற்பில் அலர் பரவும்”¹³ என வ.குப. மாணிக்கனார் குறிப்பிடுகிறார். கற்பில் அலரைப் பரத்தையர் உருவாக்க நினைக்கின்றனர். தலைவனை மணம்முடித்தல், புனலாடுதல் போன்றவை இவ்வலை உருவாக்கும் நிகழ்வுகளாகும்.

“பஞ்சாய்க் கூந்தற் பசுமலர்ச் சணங்கிற்
றண்புன லாடித்தன் னலமேம் பட்டனள்
ஒன்டொடி மடவர னின்னோ
டந்தர மகளிர்க்குத் தெய்வமும் போன்றே” (ஜங்.76)

“புதுப்புன லாடி யமர்த்த கண்ணள்
யார்மக னிவளெனப் பற்றிய மகிழ்ந
யார்மக ளாயினு மறியாய்
நீயார் மகளை யெம்பற்றி யோயே” (ஜங்.79)

என்ற பாடல்களில் தலைவன் வேறொரு பரத்தையரை நாடுவதைத் தடுப்பதற்கும், பிற பரத்தையர் இவனைத் தம்பால் ஈர்க்க முயற்சிக்காமல் இருப்பதற்கும், தலைவன் தம்முடன் உறவாடுகிறான் என்பதைத் தலைவிக்கும் பரத்தைக்கும் அறிவித்தற்கே பரத்தையர் அலரை விரும்பியுள்ளமை கூறப்பட்டுள்ளது.

“நறுவடி மாஅத்து வினைந்துகு தீம்பழம்
நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழுஹம்” (ஜங்.61)

என்ற பாடலடிகளில் தீம்பழம் பொய்கையில் விழும் ஓசை அலர் என உள்ளுறையால் உவமிக்கப்படுகிறது.

“பேரூ ரலரேழ நீரலைக் கலங்கி
நின்னொடு தண்புன லாடுதும்” (ஜங்.77)

“பலரிவ னெவ்வாய் மகிழ்ந வதனால்
அலர்தொடங் கின்றா லூரே மலர
தொன்னிலை மருதத்துப் பெருந்துறை
நின்னோ டாடின டண்புன லதுவே” (ஜங்.75)

என்ற பாடலடிகள் பரத்தையருடன் தலைவன் புனலாடுதலைக் குறிப்பிடுகின்றன. இப்புனலாடுதல் பரத்தையர்க்கும், தலைவிக்கும் தலைவனது பரத்தமை ஒழுக்கம் அலர்ப்படும் வாய்ப்பாகிறது. தலைவன் பரத்தையரை நாடிய குழலில் அப்பரத்தையர் அவனைத் தலைவிபால் செல்லவிடாமல் தம் அழகில் மயங்கித் தம்முள் இருப்பதற்கு இவ்வலர் குறிப்புக்கள் காரணமாகின்றன.

“நல்லோர் நல்லோர் நாடி
வதுவை யயர விரும்புதி நீயே” (ஜங்.61)

எனத் தலைவனைப் பழித்துத் தலைவி கூற்றுரைக்கிறாள். இக்கூற்று அலரால் எழுந்த கருத்தோட்டமாகும். தலைவனுடன் ஊடலுற்றிருந்த போதிலும் அவன் பரத்தையருள் பலரை

மணம்முடித்தலைத் தலைவி விரும்பாமல் துன்புறுகிறாள் என்பதை உணர்த்துகிறது. எனினும் பரத்தையர் சமூகத்தில் அலரைக் கண்டு அஞ்சாமல் அவ்வலரை விரும்பி ஏற்றுள்ளனர் எனத் தெரிகிறது.

காமக்கிழத்தியின் ஆற்றாமை

பரத்தைமைத் தொழிலை மேற்கொண்ட போதிலும் தலைவன் ஒருவனையே புணர்ந்து மணந்த பரத்தை காமக்கிழத்தியாவாள். தலைவன் தன்னை விட்டு நீங்காமல் இருப்பதற்கான காரண காரியங்களில் இயங்குபவன். தன் அழகுநலத்தை உயர்த்தித் தலைவியைவிடத் தனது முக்கியத்துவத்தினை நடத்தைகளில் வெளிக்காட்டுபவன். காமக்கிழத்திக்கும் தலைவிக்கான குணவியல்புகள் இருந்துள்ளன. தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயிலாகவும் இயங்கியுள்ளாள். தலைவன் பிரிந்த சூழலில் ஆற்றாமையால் இவரும் துன்பமெய்துவாள். இவள் பெறும் துன்பத்தினைத் தலைவி நகையாடுகிறாள்.

“ஓருநா ணம்மில் வந்ததற் கெழுநாள்
அழுப வென்பவவன் பெண்டிர
தீயறு மெழுகின் ஞகிழ்வனர் விரைந்தே” (ஜங்.32)

என்ற பாடவில் தலைவன் பிரிந்த பொழுது எழுநாள் அழுதல் என்பது பண்டைய பரத்தையருள் மரபாகயிருத்தலை இகழ்ச்சிப் பொருண்மையில் குறிப்பிடுகிறாள். எழு என்பதற்கு எழுதல், எழும், எழு எனப் பொருட்படுத்துகையில் “எழுகின்ற நாளெல்லாம் (விடிகின்ற நாளெல்லாம்) எனப் பொருள் உண்டு. எழு நாள் என்பதற்கு அன்றுதொட்டு எழுநாள் காறும் அழுவாராயின்”¹⁴ என பொ.வே.சோமசுந்தரனார் தம் உரையில் குறிப்பிடுகிறார். தீயில் உருகுகின்ற மெழுகைவிட உருகுவதாக அவர்களின் ஆற்றாமை இகழப்படுகிறது. தலைவன் உடனுள்ள பொழுது இன்புற்றும், பிரிந்த பொழுது கலங்கியும் இருப்பர் என இவர்களின் வருத்தம் தலைவிக்கு இகழ்ச்சிப் பொருளாகிறது. காமக்கிழத்தி தன்னைத் தலைவியாகப் பாவித்த பொழுதும் தலைவியின் கருத்தில் அவள் பரத்தையாவாள். தலைவன் பிரிந்த பொழுதில் அவனது முயக்கமும் இன்பமும் எண்ணிக் காமக்கிழத்தி ஆற்றாமையால் துன்புறுகிறாள்.

“தன்சொலு ணர்ந்தோ ரறியல னென்றும்
தண்டளிர் வெளவு மேனி
ஒன்டொடி முன்கை யாமழப் பிரிந்தே” (ஜங்.38)

“வெம்முலை யடைய முயங்கி நம்வயின்
திருந்திழைப் பணைத்தோன் ஞகிழப்
பிரிந்தன னாயினும் பிரியலன் மன்னே” (ஜங்.39)

“ஒன்டொடி முன்கை யாமழப் பிரிந்துதன்
பெண்டி ரூரிறை கொண்டன னென்ப” (ஜங்.40)

என்பதான பாடலடிகளில் தலைவனுடனான முயக்கம் இன்றித் தனது மேனியை வருத்தி நம்மை அழ வைத்துப் பிரிந்து சென்றான் என அவளது கூற்றில் துன்பம் புலப்படுகிறது.

பிரிந்த தலைவனை எண்ணிப் புலம்பும் பரத்தை தலைவியிடத்துச் சினம் கொள்கிறாள். தலைவன் தனக்கானவன் என நம்பிக்கை கொள்கிறாள். தன்னைப் புணர்ந்த தலைவனைத் தனது எச்சில் என வசைமொழிகிறாள்.

“குருகுடைத் துண்ட வெள்ளகட் டியாமை
அரிப்பறை வினைஞ் ரஸ்குமிசைக் கூட்டும்
மலரணி வாயிற் பொய்கை யூராங்
என்னை நயந்தனை னென்றிநின்
மனையோள் கேட்கின் வருந்துவள் பெரிதே” (ஜங்.81)

என்ற பாடலில் அமைந்த உள்ளுறை உணரத்தக்கது. குருகு உண்ட ஆமையின் எஞ்சிய எச்சில் உணவைப் பறைத்தொழிலை உடையவர்கள் இரவு உணவாகக் கொண்டனர். இச்செயல் பரத்தையரைப் புணர்ந்த தலைவனது எச்சில் உடலை தலைவி கூடுவாள் என்பதை உணர்த்துவதாகும். குருகு எச்சில் பட்ட ஆமையின் உடல், பரத்தையின் எச்சிலான தலைவனின் உடலுக்கு ஒப்பானதாகிறது. தலைவனைப் புணர்வதால் தலைவி பறைத்தொழில் புரிவோருக்கு ஒப்பானவளாகிறாள் என்பது பரத்தைக் கூற்றால் உணரத்தக்கது. பகவில் பரத்தையைப் புணரும் தலைவன் இரவில் தலைவியைப் புணர்வான். தலைவன் தலைவி இடையே நிகழும் இரவுப் புணர்ச்சியானது பரத்தையின் எச்சில் புணர்ச்சி எனப் பரத்தை கூட்டுகிறாள். இக்கூற்றில் தலைவியைப் பழித்துத் தன்னை மேம்படுத்திக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது. சமூகத்தில் தனது தொழிலால் இழிந்த நிலையிலுள்ள பரத்தை, தன்னைப் புணர்ந்து பிரிந்த தலைவனைத் தன்னால் உரிமையோடு பெறமுடியாமல் தலைவியைப் பழிப்பதில் அவளது உள்ளப்பாங்கு புலப்படுகிறது.

காமக்கிழுத்தி பரத்தை போல் தலைவியைப் பழித்துக் கூறுவதாகவோ இடித்துரைப்பதாகவோ அமையவில்லை. மாறாகத் தலைவனைப் பழிக்கிறாள்; ஊடுகிறாள். தன் தோழியிடம் தன் ஆற்றாமை உரைக்கிறாள்; பாங்காயினர்க்குத் தலைவனைத் தன்வசம் இருத்திக்கொள்வேன் எனச் சூனரைக்கிறாள். தலைவி போல் தலைவனுக்கோ, தோழிக்கோ, பாங்காயினர்க்கோ புறமொழி கூறுகிறாள். வாயில்களான தோழிக்கோ, பாங்காயினர்க்கோ உரைக்கும் தன் மொழிகளைத் தலைவிக்கோ, தலைவனுக்கோ உரைப்பதாகவே கருதுகிறாள். இந்நிலையில்,

“யாண ரூரநின் மனையோள்
யாரையும் புலக்கு மெம்மைமற் றெவனோ” (ஜங்.87)

எனத் தான் தலைவனுடன் புலந்துள்ளதை எடுத்துரைக்கிறாள். தலைவனின் பிரிவால் தலைவியின் புலத்தலும், ஊடலும் மிகுதிப்பட காமக்கிழுத்தி தன் ஆற்றாமை, வேட்கை முதலானவற்றைக் கட்டுப்படுத்தி,

“எம்மிவ ணல்குத லரிது
நும்மளை மடந்தையொடு தலைப்பெய் தீமே” (ஜங்.86)

எனத் தலைவனை இல்லம் செல்ல பணிக்கிறாள். தன்னைத் தலைவியாகப் பாவித்தாலும், சமூகத்தில் இல்லற அமைவினை உணர்ந்து தலைவியின் பண்பை மேன்மைப்படத் தலைவனுக்கு எடுத்துரைக்கிறாள்:

“பெண்டென விரும்பின் றவடன் பண்பே” (ஜங்.89)
“அன்ன தாகலு மறியாள்” (ஜங்.90)

எனும் கூற்றுக்கள் நினைக்கத்தக்கன.

தலைவியின் புலத்தலும், ஊடலும் தலைவனுக்கு மட்டுமல்ல தனக்குமானதாகக் காமகிழுத்தி தெளிந்துள்ளாள். ‘எம்மொடு புலக்குமவன் புதல்வன் தாயே’ (ஜங்.90) என மொழிகிறாள். இக்காமகிழுத்தி சமூகச்சூழல், பரத்தையர் இயல்பு, தலைவனது பண்பு, தலைவியின் ஆற்றாமை, தாயை ஒத்த மனைவியின் பண்பு ஆகியவற்றை உணர்ந்த பெண்மை பெற்றவளாகிறாள்.

“மகிழ்நன் மாண்குணம் வண்டுகொன் டனகொல்
வண்டின் மாண்குண மகிழ்ந்கொண்டான்கொல்” (ஜங்.90)

என்பதான ஆடவர் இயல்புணரும் அவள் தலைவனுக்கு இல்லறநெறி உணர்த்துகிறாள்.

“தண்டுறை யூரனை யெவ்வை யெம்வயின்
வருதல் வேண்டுது மென்ப
தொல்லேம் போல்யா மதுவேன் தெமே” (ஜங்.88)

எனத் தலைவி தலைவன் மீதான கோபத்தினைப் புலப்படுத்தினாலும், ‘யாமது வேண்டுதுமே’ என்ற கூற்று தலைவி தலைவனுடன் வாழ விரும்பும் கொள்கையை உணர்த்துகிறாளாகத் தெரிகிறது. தலைவி தன்னை ஏற்காத நிலையை உள்ளூறையாகத் தலைவனுக்கு உணர்த்துகிறாள்.

‘கரும்பு குணிலா மாங்கனி யுதிர்க்கும்’ (ஜங்.87) எனக் கரும்பினைக் கொண்டு மாங்கனிகளை உதிர்க்கும் செயல் கூறப்படுகின்றது. கரும்பும், மாங்கனிகளும் இனிப்புச் சுவையைத் தருவன. இரு சுவைகளில் தற்போதைய தேவை என்பது முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. மாங்கனி எனும்போது கரும்பு தேவையற்றாகி விடுகிறது. தலைவியும், காமக்கிழுத்தியும் இன்பம் தருபவர்கள்தாம். காமக்கிழுத்தி இனியவளாயினும் தலைவி எனும்போது அவள் கரும்புக்கு ஒப்பாகி தேவையற்றவளாகிறாள். மாங்கனி தலைவிக்கு ஒப்பாகிறது. தலைவி உயர்வுடையவளாகிறாள். தலைவியும் காமக்கிழுத்தியும் தலைவனின் அன்பையும் உரிமையையும் பெறுதலுக்கான போராட்ட நிலையைப் பாடல்களில் காணமுடிகிறது.

பரத்தையின் போலியன்பு

பரத்தையரது அன்பு நிரந்தரமில்லாதது. தீயிலிட்ட மெழுகைவிட எனிதில் நெகிழ்ந்து விடுவது. அப்பரத்தையர்களில் நல்லவர் நல்லவர் எனத் தேடி வதுவை புரிய தலைவன் விரும்புகின்றான் (ஜங்.61). அவர்களோடு வாழ்வதால் அவன் ஊரிலிருந்தும் இல்லாத நிலையினன் ஆகின்றான். பரத்தையர்க்கு அஞ்சகிறான் (ஜங்.54, 15). தலைவி நலத்தை விடப் பரத்தையர் நலம் அவனுக்குப் பெரிதாகின்றது (ஜங்.57). தலைவனுக்கு நிகராக இல்லாத பரத்தையர் தலைவனுக்கு நிகராகத் தம்மைப் பாவித்து (ஜங்.67) பொருளாசையில் தலைவனை நாடுகின்றனர் (ஜங்.88). அன்பு செலுத்துகின்றனர். இவ்வன்பு பொருளாசையில் எழுந்தது. இதனை உணர்ந்த தோழி பரத்தையரது அன்பானது போலியன்பு எனத் தலைவனுக்குக் கூற்றுரைக்கின்றாள்.

வாயில்கள்

வாயில்கள் அகமாந்தர்களின் இல்வாழ்வினை நல்வழிப்படுத்துவதற்கள்; அவர்களின் நோக்கமும் முயற்சியும் அதுவாகிறது. திணைப் பாடல்களில் வாயில்களின் கூற்றைவிட வாயில்களை முன்னிறுத்திய கூற்றுக்களே மிகுதி. கற்புப் பாடல்களில் இடம்பெறும் வாயில்கள் மாந்தர்களின் புலத்தல், ஊடல், வாயில் மறுத்தல், வாயில் நேர்த்தல் ஆகியவற்றில் நிகழும் சிக்கலை விளக்குகிறது. அக இலக்கியத்தில் வாயில்கள் பன்னிருவர்¹⁵ எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். இப்பட்டியலில் புதல்வன் இல்லை. புதல்வன் கூற்று நிகழாதாதலால் தொல்காப்பியர் கூறவில்லை போலும். எனினும், புதல்வனை முன்னிறுத்திய நிமித்தங்கள் தலைவன், தலைவி, தோழி, காமக்கிழுத்தி ஆகியோரிடம் நிகழ்ந்திருக்கிறது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் வாயில்கள் பன்னிருவரையும் முன்னிறுத்திக் கூற்றுகள் நிகழுவதால் புதல்வனையும் வாயில்னக் கருத இடமளிக்கிறது. இவ்வாயில்கள் தலைவியின் மாண்புகளைத் தலைவனுக்கு உரைத்தல், தலைவனின் பிரிவில் தலைவியின் நிலை உணர்தல், நல்லனவற்றை உரைத்தல், அல்லனவற்றைக் கடிதல், அறத்தினை எடுத்துரைத்தல், நிமித்தம் கூறல், ஊடல் தனிவித்தல், செலவழங்கல் முதலானவற்றை நிகழ்த்துகின்றன. இவற்றால் தலைவன் தலைவியரின் சூழல் சார்ந்த உள்ளப்பாங்கும், தேவைகளோடு சார்ந்த சமூக இயக்கமும் உணர்ப்படுகின்றன. கற்பு வாழ்வில் பரத்தையர் குலம் விரும்பிய தலைவனால் தலைவி ஊடல் உணர்வுகொள்ளல், தலைவனின் நெறி தவறிய ஒழுக்கத்தினால் வருந்துவதைத் தேற்றவும் மட்டுப்படுத்தவும், ஒழுக்கத்தினை அறிவுறுத்தவும் வாயில்கள் முயல்கின்றனர். இவ்வாயில்கள் சமூகநிலை, புறத்தொழுக்கம், பொதுமைத் தன்மை, பரந்த மனப்பான்மை ஆகியவற்றில் தலைவனின் ஒழுக்கத்தினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

“அனிநடை யெருமை யாடிய வள்ளல்
மனிநிற நெய்த லாம்பலோடு கலிக்கும்
கழனி யூரன் மகளிவன்
பழன ஒருன் பாயலின்றுணையே” (ஜங்.96)

என்ற பாடலில் பரத்தமை ஒழுக்கம் நாடிய தலைவனால் வருந்திய தலைவி தலைவனைக் கண்டதும் அவனோடு புலக்காமல் அகமும் புறமும் மலர்ந்து ஏற்றுக்கொண்டாள். இதனைக் கண்ட வாயில்கள் தலைவியின் பெருந்தன்மையைக் கண்டு வியந்ததைக் காணமுடிகிறது.

மாந்தர்களின் இனபம் பொருந்திய இல்வாழ்க்கையே பயனாகக் கருதி வாயில்கள் செயல்பட்டனர். தலைவன் தலைவியரிடையே ஊடகமாகவும், முரண்களைக் களைபவர்களாகவும் வாயில்கள் செயல்பட்டுள்ளனர். ‘வாயில் கிளவி வெளிப்படக் கிளத்தல்’¹⁸ என்பதான் ஒழுங்குமுறை சமூகத்திற்கு அடிப்படை. இதனை, ‘குற்றங் காட்டிய வாயில்’,¹⁹ ‘கூறிய வாயில் கொள்ளாக் காலையும்’²⁰ என வாயில்களைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் வரையறுக்கின்றார். சங்கச் சமூகத்தில் பரத்தையரை நாடுதல் ஆடவர்களின் பொதுவியல்பு. இதற்கு விலக்கான சமூகம் இல்லை. பரத்தை பிரிவில் நிகழும் வாயில்களின் கூற்றுக்கள் பரத்தைக்கும் தலைவிக்குமான முரண்களைக் குறிக்கின்றன. பரத்தை தலைவியைக் குறித்த செய்தியும், தலைவி பரத்தமை குறித்த செய்தியும் வாயில்களின் கூற்றில் வெளிப்படுகின்றன. தலைவியைத் தவிர மற்றைய சூழல்களுக்குத் தொடர்பு கொள்ள வாயில்கள் தேவையற்றனவாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. வாயில் மறுத்தலும், நேர்த்தலும் தலைவியின் உரிமையாக அமைந்தது. மருத நிலத்தில் தலைவியை முன்னிறுத்தியே ஒழுங்குமுறைச் சமூகக் கட்டமைப்பு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு அடிப்படையாகப் புலத்தலும், ஊடலும், வாயில் மறுத்தலும் அமைகின்றன.

வாயில் மறுத்தல்

பரத்தமை ஒழுக்கம் நாடிய தலைவன் மீண்டு தன் இல்லம் வந்து மனையாளாகிய தலைவியுடன் சேர்ந்து வாழுத் தலைப்பட்டுள்ளான். இச்சூழலில் தலைவியின் ஊடலைத் தணிப்பதற்குத் அவளது நிலைப்பாட்டை அறிதற்குப் பாணன், அறிவன், பாங்கன் போன்றோரைத் தூதாக அனுப்பி அறியமுற்படுகிறான். தலைவி தன் ஊடலால், பரத்தமை நாடிய தலைவனைத் தன் இல்லம் சேர்க்க மறுத்துரைகிறாள். இது வாயில் மறுத்தல் நிகழ்வாகும். மேற்குறித்த வாயில்கள் தலைவனுக்காக வாயில் வேண்டுகையில் பரத்தரையது அன்பு போலியன்பென உணர்த்தல், தலைவியின் பழமைநலம் கூறல், தலைவன் உரைத்த சூளை நினைவுறுத்தல் போன்ற சூழல்களைப் புலப்படுத்துகின்றனர். இதனைக் காய்தல், உவத்தல், பிரிதல், பெட்டல்²¹ முதலான உணர்வு வகைப்பாட்டில் தொல்காப்பியம் வரையறுக்கின்றது.

ஜங்குறுநாற்றில் பரத்தமை ஒழுக்கம் குறித்த வாயில் மறுத்தல் பாடல்களில் தலைவியின் ‘காய்தல்’ உணர்வில் அமைதலைக் காணமுடிகிறது. இவ்வுணர்வு தலைவனது சூளால் உருவானது. சூளானது உறுதிமொழி. ‘பிரியலன்’ (ஜங்.18), ‘நீங்கேன்’ (ஜங்.22), ‘கடனன்று’ (ஜங்.30) என்றிவ்வாறு உரைக்கும் சூள் தலைவிக்குத் தலைவன் மீது நம்பிக்கையை உண்டாக்கியது. ஆயின் தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கம் கொள்கையில் அவன் உரைத்த சூள் பொய்த்தவின் வாயில் மறுத்தல் நிகழுகிறது.

வாயில் நேர்தல்

ஜங்குறுநூற்றின் மருதத் திணையில் தலைவன் பரத்தையிற் பிரிதல் தொடர்பில் அவனுக்கு வாயில் மறுத்தலாக 62 பாடல்கள் உள்ளன. வாயில் நேர்தலாக 3 பாடல்கள் பாடப்பெற்றுள்ளன. வாயில் நேர்தலுக்குத் தலைவன் தலைவியரின் ஆற்றாமை காரணமாக அமைகின்றது. ‘மகிழ்மிகச் சிறப்ப மயங்கினள்’ (ஜங்.42), ‘நின் மார்புநனி விலக்கல் தொடங்கி யோனே’ (ஜங்.42) என்பதான் தலைவனின் கூற்றுக்கள் ஆற்றாமையை உணர்த்தித் தலைவியின் அன்பின் ஏற்பைப் பெறுவன். பிரிவில் தலைவி நோயுறுவதும் தலைவன் வருத்தமுறுவதும் அவர்தம் அன்பில் விழைவதாகும். தலைவன் வாயில் நேர்ந்ததால் வாயிலாய் வந்தோரிடம் மேன்மை பெற்றான்.

பொய்கைப் பூவின் தண்ணியன், நோய்க்கு மருந்தாகிய பணைந்தோள் (ஜங்.99) எனத் தலைவியைத் தலைவன் வாழ்த்துகிறான். குளத்தில் இருந்த ஏருமை தன் கொம்பில் பகன்றைக் கொடியையும் மலரையும் சேர்த்துத் தொடுத்திருந்ததைக் கண்ட ஏருமைக் கன்று வெருண்டது. ஏருமையல்ல என ஏருமைக் கன்று தவறாகப் புரிந்து வெருண்டது தலைவிக்கு ஒப்பாகித் தலைவனை அவள் தவறாகப் புரிந்துகொண்டாள் என்பது குறிப்பாகிறது. ‘எருமை கழனியில் நெற்கதிரையும், முயிறு குடம்பையும் ஒருசேர கலைத்தல்’ (ஜங்.99) புலத்தலையும், ஊடலையும் ஒரு நிகழ்வில் கலைத்தற்கான குறிப்பாக ஒரு பாடலில் கூறப்பட்டுள்ளது. புலத்தலையும் ஊடலையும் தீர்த்தற் பொருட்டுக் களவுக் குறிப்புக்கள் அமைதல் நினைவு கூரத்தக்கதாகும். ‘புனலாடு புணர்துணை யாயினள்’ (ஜங்.72), ‘ஒண்ணுத லரிவை பண்ணை பாய்தல்’ (ஜங்.73), பண்ணை பாய்வோ டன்னறுங் கதுப்பே’ (ஜங்.74), ‘நல்ல சொல்லி மனந்தினி’ (ஜங்.22), ‘தேற்றஞ் செய்துநப் புணர்ச்சியவளின்’ (ஜங்.23), ‘எவ்வந் தீர நினக்கு மருந்தாகியயான்’ (ஜங்.59), ‘இவள் பாணர் நரம்பினு மின்கிளவியன்’ (ஜங்.100) என்பவற்றால் களவுக் காலத்தில் வாழ்ந்த அன்பான வாழ்வை மீண்டும் வாழ்வோம் என்னும் தலைவனின் உள்ளத்தை உணரலாம்.

முடிவுரை

இந்திரவிழா என்பது பொதுமக்களின் விழாவாக இருந்தபோதிலும் வேந்தன் முதலிய உயர்ந்தோர்கள் நடன, நாட்டியக் கலைகளை நிகழ்த்துவதும் பரத்தையரை அரங்கேற்றுவதும் வழக்கமாக இருந்துள்ளது.

காமக்கிழத்திக்கும் பரத்தைக்கும் வேறுபாடு இருந்துள்ளது. காமக்கிழத்தி பரத்தைச் சமூகத்தில் வாழ்ந்த போதிலும் தலைவிக்கு ஒத்தவளாகவே இருந்துள்ளாள். தலைவனுடன் கழறுதல், ஊடல், தலைவியைப் பழித்தல் போன்ற மனைவிக்குண்டான் செயல்களில் தன்னைத் தலைவிக்குப் போட்டியாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டவள்.

பரத்தையர்கள் தலைவனுடன் இணைந்திருப்பதில் புலப்படும் அலரை விரும்பியுள்ளனர். தலைவனுடன் மனம் முடித்தல், புனலாடுதல் போன்ற நிகழ்வுகளால் அலரைத் தாமே ஏற்படுத்தியுள்ளனர். இவ்வலர் பிற பரத்தையர் தலைவனை நாடாமல் இருக்கத் துணைபுரிந்துள்ளதாக என்னியுள்ளனர்.

தலைவி தலைவன் மீது ஊடலுற்ற போதிலும் அவன் மீதான அன்பினால் பிரிவுத் துயருற்று ஆற்றாமையுற்றாள். எனினும் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைத் தலைவனுக்குத் தவறேனச் சுட்டிக்காட்டுதற்கும், சமூக ஒழுக்கத்தினை உணர்த்துவதற்கும் தன்ஆற்றாமையைக் கட்டுப்படுத்துகிறாள். தலைவனிடத்தில் ஊடலை நீட்டித்துள்ளாள் எனப் பாடல்களின்வழி அறிய முடிகிறது.

தலைவனது பரத்தமை ஒழுக்கத்தால் ஊடலுற்ற தலைவி வாயில்மறுத்தலிலும், வாயில்நேர்தலிலும் அவளது அன்பு புலப்படுகிறது. தனது அன்பினைச் சுட்டிக்காட்டவும் தலைவனது அன்பினை என்னுவதற்கும் களவுக்கால நினைவுகள் பாடல்களில் உரிப்பொருளாகப் பாடப்பட்டுள்ளன. கற்பு வாழ்வினைப் புலப்படுத்தும் மருத்தினையில் களவுப் பாடல்கள் இடம்பெற்றிருப்பது வாயில்நேர்தற்குக் காரணிகளாக அமைந்துள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. மு.அருணாசலம்பிள்ளை, தொல்காப்பியம் அகத்தினையியல் உரைவளம், ப.178.
2. க. வெள்ளௌரணன், தொல்காப்பியம் செய்யுளியல் உரைவளம், ப.907.
3. தொல். பொருள்., நூற்.267.
4. தொல். பொருள்., நூற்.185.
5. தொல். பொருள்., நூற்.156.
6. க. வெள்ளௌரணன், தொல்காப்பியம் கற்பியல் உரைவளம், ப.92.
7. மேலது. ப.94.
8. ராவ்பகதூர் பவானந்தம்பிள்ளை (ப.ஆ.), இறையனார் களவியல் உரை, ப.191.
9. புறம். 144.
10. ஆ. சீநிவாசன், பழசும் புதுசும், ப.35.
11. தொல். பொருள்., நூற்.149.
12. வை. சாத்தையா, சங்க இலக்கியத்தில் அம்பலும் அலரும், ப.12.
13. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப. 234.
14. பொ.வே. சோமசுந்தரனார் (உ.ஆ.), ஜங்குறுநாறு, ப.60.
15. தொல். கற்பு., நூற்.191.
16. தொல். பொருள்., நூற்.237.
17. தொல். பொருள்., நூற். 99.
18. தொல். பொருள்., நூற்.109.

19. தொல். பொருள்., நூற்.145.

துணை நூற்பட்டியல்

- ❖ அருணாச்சலம்பிள்ளை மு., தொல்காப்பியம் அகத்தினையியல் உரைவளம், பதிப்புத்துறை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை - 21, இரண்டாம் பதிப்பு 1994.
- ❖ வெள்ளெவாரணன் க., தொல்காப்பியம் பொருளியல் உரைவளம், பதிப்புத்துறை, மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம், மதுரை - 21, முதற்பதிப்பு 1983.
- ❖ இளம்பூரணர் (உ. ஆ.), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், கழகவெளியீடு, சென்னை - 1, 1969.
- ❖ நமச்சிவாயமுதலியார், கா. (ப. ஆ.), இறையனார் களவியல் என்னும் இறையனார் அகப்பொருள், 130, கோவிந்தப்ப நாயக்கன் தெரு, சென்னை, 1943.
- ❖ துரைச்சாமி ஒளவை. சு., புறநானாறு, கழக வெளியீடு, சென்னை - 18, மறுபதிப்பு 2007. சீநிவாசன், அ. பழகும்புதுசும், கவிதாபதிப்பகம், மதுரை, 1980.
- ❖ சாத்தையா வை., சங்க இலக்கியத்தில் அம்பலும் அலரும், வைஜெயந்தி பதிப்பகம், 11/எல்பார்க்கசு, ஈ.வெ.ராசாலை, புத்தூர், திருச்சிராப்பள்ளி, 1995.
- ❖ மாணிக்கம் வ.சுப., தமிழ்க்காதல், மெய்யப்பன்பதிப்பகம், 53, புதுத்தெரு, சிதம்பரம்- 1, இ. ப. 2005.
- ❖ சோமசுந்தரனார் பொ.வே. (உ. ஆ.), ஜங்குறுநாறு, கழகவெளியீடு, திருநெல்வேலி - 6, மு. ப. 1961.
- ❖ நச்சினார்க்கினியர் (உ. ஆ.), தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தில் கற்பியல், பொருளியல், கழகவெளியீடு, சென்னை- 18, 2000.